

der. Han hadede Danmark, — „det nye Jødeland“, som han kaldte det.“

„Han har sikkert i Mellemtiden villet rejse til Alverdens Lande og villet bosætte sig i Alverdens Byer, — han kommer dog sjælden længere end en Dagsrejse fra København. Du veed maaske ikke engang, at han for Øjeblikket igen er begejstret Fremskridtsmand, ja revolutionær Brandtaler.“

„Hvad siger du!“

„Siden Tyskerne har gjort Stads af ham, er han igen kommen paa Mode herhjemme. Med hans Antisemitisme er det nok ogsaa helt forbi. Markus Levi købte nemlig fornylig en hel Række af hans Billeder til sin Samling — jeg tror for tyve Tusinde Kroner — og han skal nu være lutter Lovprisning af jødisk Foretagsomhed og den moderne Storindustri's Velsignelser.“

Per lo højt.

„Ja, det ligner ham! — Jeg traf ham jo i Efteraaret i Berlin, og trods alle hans Bravader kom jeg til at holde af ham. Men det er unægtelig lidt vanskeligt at udrede, hvor det egenlige Menneske i ham begynder og Komedianten og Vrøvlehovedet og Spekulanten og Posøren holder op. Det er, som om der er en halv Snes forskellige Personer i ham, der lever hver sit ganske selvstændige Liv. Men det er maaske i mere og mindre Grad Tilfældet med alle Mennesker ... i hvert Fald mellem os Nordboere.“

Jakobe vilde ikke svare herpaa. Hun havde allerede under Pers Ophold i Berlin været lidt ilde tilmode ved hans Optagethed af Fritjof, der i hendes Øjne baade var en Nar og en Pjalt, en tragikomisk Falstaff, hvem den ødsle Natur i et mod Menneskene haansk Lune havde indblæst kunstnerisk Geni. Hun anerkendte hans store Evner og enestaaende Virtuositet; men hun vilde ikke lade Talentet gælde som Undskyldning for Personlighedens Brøst. Hun mente tværtimod, at sjældne Evner forpligtede; og hun saa en Forhaanelse af den virkelige Storhed og en Nedværdigelse ogsaa af Kunsten i den Overbærenhed, hvormed man i Almindelighed talte om Fritjofs ringe Menneskeværd.

— — Ligesom den foregaaende Dag tog Per tidligt bort. Han